

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/237/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3617200840
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivan Kubínyi
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3617200840.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Ivana Kubínyiho a členiek senátu Mgr. Zuzany Holúbkovej a JUDr. Aleny Záhumenskej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného Advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovaným: 1/ H. D., trvale bytom L. XXX, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou Podhorský & Partners, s.r.o., so sídlom Bratislava, Zámocká 35, IČO: 46 962 000, 2/ R. D., trvale bytom J., O. XXX/XX, právne zastúpená JUDr. Bohdanom Jakubisom, advokátom so sídlom Bratislava, Dobrovičova 13, o zaplatenie 10.110,56 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 20. marca 2018, č.k. 3Csp/35/2017-143, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovaným 1/, 2/ **p r i z n á v a** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. priznal žalovaným náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalobca sa žalobou domáhal voči žalovaným zaplatenia sumy 10.110,56 eur s príslušenstvom, a to na základe zmluvy o splátkovom úvere, uzatvorenej medzi právnym predchodcom žalobcu (Slovenskou sporiteľňou, a.s.) a žalovanými dňa 08.06.2010, pričom ku dňu 23.10.2015 došlo medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalobcom k uzatvoreniu zmluvy o postúpení pohľadávok. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil ust. § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, § 54 ods. 1, 2, § 525 ods. 2, § 39 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (ZoB), účinnom v čase postúpenia pohľadávky a výsledkami vykonaného dokazovania, keď mal preukázané, že žaloba nie je dôvodná. Súd sa v prvom rade zaoberal návrhom žalobcu na vydanie rozsudku pre uznanie a uviedol, že je pravdou, že v prvých vyjadreniach obaja žalovaní nárok žalobcu uznali, avšak do podania návrhu na rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie zo strany žalobcu už bolo súdu doručené zmenené vyjadrenie žalovaných, v ktorom nárok žalobcu neuznávali. Preto súd nerozhodol rozsudkom pre uznanie. Súd vychádzal zo zistenia, že žalovaní uzatvorili s predchodcom žalobcu zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej im predchodca žalobcu poskytol úver vo výške 10.000 eur. Žalovaní sa zaviazali úver splatiť v 1 mesačnej splátke vo výške 71,63 eur a 119 mesačných splátkach vo výške 147,97 eur. Žalovaní poskytnutý úver nespĺcali riadne a včas, a tak predchodca žalobcu pristúpil k zosplateniu a následnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu. Súd konštatoval, že po zohľadnení obsahu uzavretej zmluvy, povahy jej účastníkov, bolo zrejmé, že táto spĺňa podmienky spotrebiteľského charakteru. Poukázal na ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, podľa ktorého musia byť splnené tri podmienky, aby mohla banka postúpiť svoju pohľadávku na nebankový subjekt, v tomto prípade

žalobcu. Jednotlivými podmienkami sú: a) písomná výzva banky klientovi; b) omeškanie dlžníka so splnením čo i len časti záväzku trvajúce nepretržite aspoň 90 dní; c) dlžník neuhradil dlh v celom rozsahu ešte pred postúpením pohľadávky, to neplatí ak bol dlžník v omeškaní dlhšie ako jeden rok. Súd mal za to, že žalobca nepreukázal splnenie týchto podmienok. Žalobca až v priebehu konania doložil výzvu právneho predchodcu žalobcu na zaplatenie dlhu z 09.09.2015. Žalobca však nepreukázal doručenie tejto výzvy žalovaným. Avšak aj v prípade doručenia výzvy aj v deň vyhotovenia výzvy, teda 09.09.2015, by nebola splnená druhá podmienka na postúpenie pohľadávky, a to, že žalovaní by boli v omeškaní nepretržite 90 dní od doručenia výzvy. Už len interval od vyhotovenia výzvy dňa 09.09.2015 a postúpenia pohľadávky dňa 23.10.2015 nepredstavuje zákonom požadovanú dobu 90 dní. Z tohto dôvodu predchodca žalobcu teda nemohol a nemal pristúpiť k postúpeniu pohľadávky, keďže si nesplnil povinnosť uloženú mu zákonom. Preto mal súd za to, že postúpenie pohľadávky z predchodcu žalobcu na žalobcu je neplatné a žalobca nie je aktívne legitimovaný na podanie žaloby. Ak by aj tieto podmienky banka splnila, žalobca nepreukázal splnenie týchto podmienok a tak neunesol dôkazné bremeno. Vzhľadom na nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobcu súd žalobu zamietol. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania súd rozhodol ust. § 255 ods. 1 CSP a žalovaným priznal náhradu trov konania vo výške 100 %, keďže mali vo veci úplný úspech.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie žalobca. Namietal, že žalovaní v písomných podaniach adresovaných súdu uznali pohľadávku uplatňovanú podanou žalobou a on v priebehu konania navrhol, aby súd rozhodol o uplatnenom nároku rozsudkom pre uznanie. V konaní tak bez pochyby došlo k naplneniu všetkých procesných podmienok, ktoré vyžaduje zákon na to, aby bol súd povinný rozhodnúť o nároku rozsudkom pre uznanie (uvedené vyplýva z ust. § 282 CSP). Ďalej poukázal na skutočnosť, že v konaní bolo celkom nesporne preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ukladá ust. § 92 ods. 8 ZoB, a teda nedošlo k porušeniu bankového tajomstva. V tejto súvislosti zdôraznil, že v konaní bolo preukázané, že žalovaní boli v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (žalovaní boli v nepretržitom omeškaní od 20.09.2013, kedy prestali uhrádzať postupcovi dojednané mesačné splátky riadne a včas a k postúpeniu pohľadávky došlo až ku dňu 23.10.2015) a zároveň bolo preukázané, že žalovaní boli postupcom opakovane vyzvaní na úhradu omeškaných splátok, a to: 1/ výzvou zo dňa 09.09.2015 a 2/ výzvou zo dňa 30.09.2015 označenou ako „oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“. K výzvam zo dňa 30.09.2015 pripojil aj kópiu vrátenej obálky a kópiu doručky, ktoré preukazovali doručenie týchto výziev žalovaným. V tejto súvislosti mal za to, že ust. § 92 ods. 8 ZoB ukladá banke podmienky, ktoré je zo strany banky potrebné splniť, aby sa banka voči svojmu klientovi nedopustila porušenia bankového tajomstva. Konkrétne toto ustanovenie vyžaduje, aby bol dlžník pred postúpením pohľadávky v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (čo bolo v danom prípade v konaní preukázané jednak prílohou č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok, ako aj predloženými výzvami zo strany postupcu a platobnou históriou úveru) a aby bol bankou kedykoľvek za trvania omeškania vyzvaný na zaplatenie aspoň časti svojho peňažného záväzku (toto bolo v konaní preukázané predloženými výzvami zo strany postupcu). Ak boli uvedené podmienky splnené, postúpením pohľadávky zo strany banky na inú osobu nedošlo k porušeniu bankového tajomstva. Nestotožnil sa s právnym názorom súdu, podľa ktorého v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB je na splnenie predpokladov podľa tohto ustanovenia potrebné, aby bol dlžník v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, pričom táto lehota začína plynúť až po doručení písomnej výzvy banky. Takýto výklad z dikcie ust. § 92 ods. 8 ZoB nevyplýva. Ust. § 92 ods. 8 ZoB totiž pojednáva len o písomnej výzve banky voči svojmu klientovi, t.j. výzve banky k úhrade omeškaných splátok úveru, ktorá môže byť vykonaná kedykoľvek za trvania omeškania dlžníka. Ak by zákonodarca mienil týmto ustanovením poskytnúť dlžníkovi lehotu na dobrovoľné plnenie po dobu 90 dní od doručenia výzvy, bolo by to v ustanovení § 92 ods. 8 ZoB výslovne a jednoznačne uvedené. Keďže v súdenom prípade si zmluvné strany navyše dojednali plnenie v splátkach, dlžník sa ocitol v omeškaní ihneď po tom, čo nezaplatil splátku v dohodnutej dobe splatnosti (§ 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Poukázal na nález Ústavného súdu SR z 22. júna 2017. sp. zn. II. ÚS 796/2016-65. Postup súdu, ktorým si súd „upravil“ zákonné ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB a nad rámec zákona „upravuje“, že omeškanie dlžníka nastáva až doručení výzvy banky (t.j. v rozpore s ust. § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka podľa súdu nenastáva omeškanie okamihom, kedy dlžník neplatí svoj záväzok v splátkach riadne a včas), je v priamom rozpore s ústavným princípom trojdelenia moci, na základe ktorého právomoc meniť zákony prináleží moci zákonodarnej (nie moci súdnej). Na základe uvedeného zastával názor,

že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v konaní bolo predloženými listinnými dôkazmi nesporne preukázané, že žalovaní boli v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čí len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a teda bolo preukázané, že zo strany postupcu nedošlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 ZoB a k porušeniu bankového tajomstva. V súvislosti s platným postúpením pohľadávky taktiež poukázal na čl. I bod 7 zmluvy o splátkovom úvere a na bod 19.16 všeobecných obchodných podmienok (VOP) a na ustanovenie § 89 ods. 1 ZoB. Nakoľko ustanovenie § 89 ods. 1 ZoB pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchylné od ustanovení ZoB, pričom ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB nevyklučuje odchylnú úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany si v posudzovanom prípade dohodli vzájomné práva a povinnosti odchylné od predmetného zákona, a to v čl. I bode 7 zmluvy, resp. v bode 19.16 VOP. Na tomto mieste dal do pozornosti skutočnosť, že dojednanie ohľadom súhlasu dlžníka banky s postúpením pohľadávky na inú osobu bolo opakovane vystavené súdnej kontrole zo strany vyšších súdnych autorít, napr. Krajský súd v Prešove v rozhodnutí sp. zn. 19Co/2/2016 zo dňa 02.05.2017. Na podporu svojich tvrdení poukázal na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov - napr. uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 10Co/76/2016 zo dňa 07.12.2016, sp. zn. 11Co/206/2015 zo dňa 05.10.2016, rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 11Co/11/2015 zo dňa 25.08.2016, uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 24Co/147/2017 zo dňa 10.01.2018 a uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 10Co/57/2017 zo dňa 08.02.2018. Podľa jeho názoru skúmanie splnenia podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB v konaní nebolo potrebné a súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil, ak skúmal splnenie týchto podmienok napriek tomu, že zmluvné strany si vzájomné práva a povinnosti upravili v súlade s ust. § 89 ods. 1 ZoB odchylné od ust. § 92 ods. 8 ZoB. V súvislosti s aktívnou legitimáciou upriamil pozornosť na skutočnosť, že v konaní predložil relevantné oznámenie postupcu žalovaným o postúpení pohľadávky, ktoré bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postúpniaka (žalobcu) na vymáhanie postúpenej pohľadávky, a súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Dlžník (v súdenom prípade žalovaní) sa v takom prípade nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, ani jej prípadnej neexistencie. Pre úplnosť uviedol, že ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB podľa jeho názoru nemožno spájať s aktívnou legitimáciou žalobcu ako postúpniaka pohľadávky. Zo systematického zaradenia tohto ustanovenia je zrejmé, že účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Aj podľa dôvodovej správy bol hlavným účelom predmetného ustanovenia prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. Zastával názor, že aj prípadné porušenie povinnosti vyplývajúcej z § 92 ods. 8 ZoB nemožno spojiť s občianskoprávnym následkom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, keďže norma obsiahnutá v § 92 ods. 8 ZoB nezakladá občianskoprávnu povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky (v tomto prípade k žalovaným), ale administratívnu zodpovednosť postihnutelnú Národnou bankou Slovenska podľa § 50 ods. 1 ZoB. Z vyššie uvedeného vyplýva, že splnenie podmienok v zmysle § 92 ods. 8 ZoB nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. Odhliadnuc od uvedeného zdôraznil, že žalovaní boli ku dňu postúpenia pohľadávky v omeškaní po dobu 761 dní (v nepretržitom omeškaní boli žalovaní najneskôr od 20.09.2013, kedy prestali uhrádzať postupcovi dojednané mesačné splátky riadne a včas), teda súčet všetkých omeškaní žalovaných so splnením čí len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok. Zastával názor, že postupca by konal v súlade s ust. § 92 ods. 8 ZoB (a teda by neporušil bankové tajomstvo) aj v takom prípade, ak by písomnú výzvu žalovaným nezasielal a zmluvné strany si nedojednali vzájomné práva a povinnosti odchylné od ust. § 92 ods. 8 ZoB. Na základe uvedeného bol toho názoru, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnenej sumy spolu s príslušným úrokom z omeškania. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobe vyhovel, resp. aby rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň žiadal priznať náhradu trov odvolacieho konania.

3. K podanému odvolaniu sa prostredníctvom právneho zástupcu vyjadril žalovaný 1/ Zastával názor, že ustanovenie bodu 19.16 uvedené vo VOP je neplatné z viacerých dôvodov a že žalobca sa jeho obsahu nemôže dovolávať. Neplatnosť tohto ustanovenia videl z dôvodu rozporu s kogentným ust. § 92 ods. 8 ZoB, ako aj z toho dôvodu, že žalovaným ako spotrebiteľom nebolo pri podpise zmluvy vysvetlené toto ustanovenie. Uviedol, že z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že právny predchodca žalobcu (banka) nezaslal žalovanému výzvu pred postúpením pohľadávky. Tvrdil, že sa nemožno stotožniť s názorom žalobcu, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru je

potrebné považovať za výzvu. Výzva v zmysle § 92 ods. 8 ZoB je výzva, prostredníctvom ktorej banka vyzýva klienta na uhradenie splátok pred zosplatením celého úveru, teda pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru. Na základe uvedeného nie je možné považovať vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru za výzvu v zmysle § 92 ods. 8 ZoB. Nepredloženie dôkazu o odoslaní výzvy v zmysle § 92 ods. 8 ZoB, žalobca neunesol dôkazné bremeno splnenia tejto povinnosti. Uviedol, že základnou podmienkou konania je aktívna legitímácia žalobcu, pričom žalobca podľa jeho názoru nemá právo vystupovať v konaní ako žalobca, keďže nepreukázal platné postúpenie pohľadávky. Súd prvej inštancie teda vec správne posúdil, keď vyhodnotil postúpenie pohľadávky za neplatné z dôvodu nedodržania podmienok postúpenia pohľadávky. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žiadal odvolací súd, aby rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny o potvrdil a zaviazal žalobcu na náhradu trovy odvolacieho konania v plnom rozsahu.

4. K podanému odvolaniu žalobcu sa prostredníctvom právneho zástupcu vyjadrila i žalovaná 2/, ktorá žiadala napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Odvolanie žalobcu považovala za nedôvodné, so skutočnosťami v ňom uvedenými sa nestotožnila. Do pozornosti súdu dala rozsudok NS SR sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.4.2018, ktorý sa zaoberá výkladom ust. § 92 ods. 8 ZoB a rozsudok NS SR sp. zn. 7Cdo/26/2017 zo dňa 28.03.2018, ktorý potvrdzuje nielen to, že ust. § 92 ods. 8 ZoB neupravuje iba výnimku z bankového tajomstva, ale najmä, že lehotu 90 dní treba počítať od doručenia výzvy podľa cit. ust. (teda nie od prvého omeškania dlžníka so splatením svojho záväzku banke). Žiadala zároveň o priznanie náhrady trov konania.

5. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

6. V prejednávanej príhode súd prvej inštancie založil záver o zamietnutí žaloby na zistení nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, a to vzhľadom na to, že absentovalo dodržanie postupu predpokladaného ust. § 92 ods. 8 ZoB pre platné postúpenie bankovej pohľadávky právneho predchodcu žalobcu na žalobcu. Súd prvej inštancie mal za to, že žalobca až v priebehu konania doložil výzvu právneho predchodcu žalobcu na zaplatenie dlhu zo dňa 09.09.2015, avšak žalobca nepreukázal doručenie tejto výzvy žalovaným, pričom konštatoval, že aj v prípade doručenia tejto výzvy aj v deň vyhotovenia výzvy by nebola splnená podmienka vyžadovaná ust. § 92 ods. 8 ZoB na postúpenie, a to že by žalovaní boli v omeškaní nepretržite 90 dní od doručenia tejto výzvy. Súd prvej inštancie teda dospel k záveru, že nedošlo k platnému postúpeniu bankovej pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu.

7. Žalobca v podanom odvolaní v prvom rade namietal, že súd prvej inštancie mal v konaní rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku podľa § 282 CSP, keďže v priebehu konania došlo k zo strany žalovaných k uznaniu ich dlhu a on ako žalobca navrhol rozhodnúť týmto spôsobom. Odvolací súd túto námietku nepovažuje za dôvodnú.

8. Podľa § 282 CSP, ak žalovaný uzná nárok uplatnený žalobcom alebo jeho časť, rozhodne súd na návrh žalobcu rozsudkom pre uznanie nároku.

9. Všeobecné súdy v občianskom (civilnom) súdnom konaní nemajú poskytovať formálny či formalistický výklad a aplikáciu práva, ale majú poskytovať taký výklad a aplikáciu práva, ktorý je materiálnou ochranou zákonnosti, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29. februára 2012, sp. zn. 1 Cdo 48/2010).

10. Žalovaní v konaní popierali nárok žalobcu uplatnený žalobou, a to žalovaný 1/ v podaní zo dňa 20.07.2017 a žalovaná 2/ v podaní zo dňa 07.07.2017 a rovnako tak na pojednávaní dňa 20.03.2018. Pokiaľ žalovaní i uznali nárok žalobcu vo svojich prvých podaniach - žalovaný 1/ v podaní zo dňa 07.06.2017 a žalovaná 2/ v podaní zo dňa 07.06.2017 - a následne doručili súdu ďalšie vyššie uvedené podania dňa 20.07.2017 (žalovaný 1/), resp. dňa 07.07.2017 (žalovaná 2/), pričom medzi prvým a druhým podaním nedošlo k návrhu žalobcu na vydanie rozsudku pre uznanie nároku podľa § 282 CSP, tak nemožno hodnotiť izolovane podania žalovaných, teda nemožno dospieť k záveru, že žalovaní uznali nárok žalobcu, nakoľko v ďalšom konaní tento nárok popierali a rozporovali. Súd prvej inštancie preto postupoval správne, keď vyhodnotil podania žalovaných ako neuznanie nároku žalobcu, čím

poskytol i materiálnu ochranu zákonnosti, v dôsledku čoho bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov. Nemôže totiž byť na ťarchu žalovaných, keď sa v konaní o svoje práva starali. Odvolací súd je toho názoru, že vyjadrenie žalovaných, ktorým uznávali svoj dlh nie je postačujúce na to, aby súd rezignoval na skúmanie aktívnej vecnej legitímácie, keď z obsahu spisového materiálu vyplývalo, že táto je sporná a musí byť skúmaná vo svetle ust. § 92 ods. 8 Z.z. o bankách. Navyše, nemožno znevýhodňovať spotrebiteľov, ktorí takýto uznávací prejav vykonajú z nevedomosti, neinformovanosti, bezmocnosti alebo z obavy, že nebudú môcť splácať dlžnú sumu v splátkach oproti spotrebiteľom, ktorí sú v konaní pasívni, teda pri ktorých by súd žalobu z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie zamietol.

11. Ďalej žalobca v odvolaní namietal, že postupca dodržal všetky podmienky vyžadované ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, pričom žalovaní boli nepretržite v omeškaní dlhšie ako 90 dní, počnúc dňom 20.09.2013, kedy prestali uhrádzať postupcovi dojednané mesačné splátky včas a riadne a vyzvaní boli postupcom opakovane, a to výzvou zo dňa 09.09.2015 a výzvou zo dňa 30.09.2015 s tým, že uviedol, že k výzve zo dňa 30.09.2015 pripojil aj kópiu vrátenej obálky a doručky, ktoré preukazovali doručenie tejto výzvy žalovaným.

12. V danom prípade došlo k postúpeniu pohľadávky dňa 23.10.2015. Žalobca uviedol, že žalovaných vyzval na uhradenie dlhu dvoma výzvami, a to zo dňa 09.09.2015 a zo dňa 30.09.2015. Odvolací súd konštatuje, že žalobcovi sa v priebehu konania nepodarilo preukázať, že výzva zo dňa 09.09.2015 bola žalovaným aj skutočne doručená, nakoľko v spisovom materiáli sa nenachádzajú doručky, preukazujúce skutočné doručenie tejto výzvy žalovaným. Výzva zo dňa 30.09.2015, ako správne zistil v konaní súd prvej inštancie a nesprávne tvrdil žalobca v podanom odvolaní, bola doručená iba žalovanej 2/, a nie žalovanému 1/.

13. Pokiaľ ide o aplikáciu ust. § 92 ods. 8 ZoB vo vzťahu k platnosti postúpenia pohľadávky banky, k týmto sa ucelene vyjadril Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo 147/2017 zo dňa 24.4.2018 a prijal záver, že splnenie podmienok uvedeného ustanovenia je pre platné postúpenie pohľadávky banky nevyhnutné. To vrátane výzvy banky na plnenie a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Preto neobstoja odvolacie námietky spočívajúce v názore žalobcu, že oznámenie o postúpení pohľadávky dostatočne preukazuje jeho aktívnu vecnú legitímáciu. Súčasne nie je spôsobilou výzvou podľa § 92 ods. 8 ZoB ani listina, ktorou bola pohľadávka zosplatnená, a to do úvahy pripadá jedine voči žalovanej 2/, pretože žalovanej 2/ bola doručená dňa 05.10.2015 a pohľadávka bola postúpená dňa 23.10.2015, v dôsledku čoho od výzvy do postúpenia neuplynulo 90 dní omeškania, tak ako to aj podľa názoru NS SR vyžaduje ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB. Uvedené dáva odpoveď aj na odvoláciu námietku žalobcu, že 90-dňová lehota nezačína plynúť až po doručení písomnej výzvy banky dlžníkovi.

14. Opodstatnená nie je ani odvolacia námietka ohľadom odlišných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky, dohodnutých podľa ust. § 89 ods. 1 ZoB.

15. Podľa § 89 ods. 1 ZoB veta tretia pred bodkočiarkou, banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchylné od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchýliť.

16. Vylúčenie podmienky postúpenia pohľadávky spočívajúcej vo výzve podľa § 92 ods. 8 ZoB dohodou je v zmysle citovaného ustanovenia § 89 ZoB možné len v prípade, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje. Cieľom právnej úpravy výzvy podľa § 92 ods. 8 ZoB je priame informovanie klienta banky o podstatných okolnostiach jeho zmluvného vzťahu s bankou. Je zrejmé, že vzdanie sa tohto práva na priame informovanie dohodou, je zhoršením právneho postavenia klienta banky. V spotrebiteľskom vzťahu, ktorý je aj základom tohto sporu, si však spotrebiteľ nemôže oproti zákonnej úprave zhoršiť svoje zmluvné postavenie (§ 54 OZ). Preto je dohoda banky s klientom spotrebiteľom obsiahnutá vo VOP, ktorá by umožňovala postúpenie pohľadávky bankou bez výzvy podľa § 92 ods. 8 ZoB zakázaná a podľa citovaného ust. § 89 ods. 1 ZoB nie je prípustná.

17. K tvrdeniu žalobcu, že omeškanie žalovaných trvalo viac ako rok a v takom prípade by jeho právny predchodca konal v súlade s § 92 ods. 8 ZoB, aj keby písomnú výzvu žalovaným nezasielal, odvolací súd uvádza, že z citovaného ustanovenia takýto záver nemožno vyvodiť. Dodatok v znení "to neplatí, ak

súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok" je pripojený k druhej vete citovaného ustanovenia (za bodkočiarkou), teda zjavne sa vzťahuje len na túto druhú vetu - jej časť pred bodkočiarkou. Podľa tohto ustanovenia banka nemôže postúpiť pohľadávku inej osobe bez súhlasu klienta, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí (t.j. že banka nemôže postúpiť pohľadávku, ak klient už uhradil omeškaný peňažný záväzok), ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok (zákonodarca tu rozlišuje medzi pohľadávkou a omeškaným peňažným záväzkom). Ak by časť druhej vety začínajúca sa slovami "to neplatí, ak ..." mala predstavovať výnimku aj z prvej vety, muselo by to v nej byť výslovne vyjadrené, resp. by legislatívno-technicky musela tvoriť samostatný odsek s výslovným uvedením, ku ktorým ustanoveniam sa (táto výnimka) vzťahuje.

18. Vzhľadom na uvedené bol teda správny záver súdu prvej inštancie, že podmienky postúpenia žalovanej pohľadávky vyžadované ust. § 92 ods. 8 ZoB neboli splnené a žalobca nie je aktívne legitimovaný na podanie žaloby.

19. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP.

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalovanému 1/ a žalovanej 2/ ako plne úspešným v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu voči žalobcovi.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).